Taxa poştală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No. 120228/932

No. 80 JEAN DE LA HIRE 4 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Carnetul roşu

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

Carnetul roşu

CAPITOLUL I

Un pescuit fantastic

Cei trei cercetaşi, cu Flora, Zomba şi Urechie-Fină şedeau în jurul unei mese din preajma fortului.

Găsiseră asupra unui necunoscut debarcat în condiţii tragice în insuta, un carnet roşu cu câteva foi manuscrise.

Raimondo le citea tare, cu vocea sa clară şi bine timbrată.

Primele rânduri, autograful lui Pietro Durtel, care voise să transcrie copia exactă a unui manuscris găsit de el în circumstanţe ciudate.

Cititorul făcu o scurtă pauză după care reluă cititul.

Să ascultăm şi noi.

„Vara trecută, călătoream în Elveţia germană.

„Un mic sat, numit Hinderauss mă seduse prin liniştea sa pitorească ; un frumos râu îl străbăteau şi se părea că turiştii nu-l invadaseră încă.

„Hotărîi să rămân câteva zile.

„Îmi place mult să pescuiesc cu undiţa. Gazda mea care îmi observase predilecţia, îmi lăudă un mic lac pe coasta muntelui.

— „Sui cursul apei — îmi zise.

„Vei trece în faţa parcului unui castel părăsit, al cărui proprietar, un om tânăr, a dispărut în chip misterios acum vre-o doisprezece ani.

„Servitorii, când au văzut că stăpânul nu se mai înapoiază, au plecat și ei.

„A rămas un lucrători francez, care trebue să fi știut ceva din misterul acestei dispariții.

„Două luni după dispariția stăpânului, acest lucrător se înecă în râu, în timp ce încerca să umble pe sub apă, cu un fel de cască pe cap...

„Dar ce dracu să vă spun ?

„După parc, ai să apuci poteca ce duce spre Whora.

„E cam repede suișul.

„Dar ai picioare bune și vei ajunge într'o oră. Acolo sunt pești minunați, ba aș zice, extraordinari.

„Noroc bun !

„Imi trebuiră două ore să fac drumul.

„Mergeam încet, obsedat de gândul acelui castel părăsit, de stăpânul dispărut, de lucrătorul ce se înecase în chip așa de ciudat.

„Copacii parcului erau așa de stufoși încât îmi împiedicau vederea castelului.

„Nerăbdarea să mă dedau sportului favorit mă împiedică să mai fac vreun ocol.

„Nu vă descriu lacul, pentru că altcineva a făcut deja descrierea pe care o veți citi în curând.

„Vre-o jumătate de oră nimic nu mișcă ; apoi prinsei patru pești frumoși unul după altul. Era o specie necunoscută mie dar semănau cu păstrăvii.

„Undița se cufundă a cincea oară și atât de tare încât era să-mi scape din mân.

„Ghicind o pradă mare, trăsei cu putere ; sguduituri puternice era să mi-o rupă și neliniștea mea era justificată.

„In sfârșit reușii să trag afară prada.

„Ce rasă de pește !

„Avea ghimpi, doi ochi bulbucați de fiecare parte a gurii care era armată cu dinți ascuțiți. Corpul auriu, avea o jumătate de metru.

„Mă mirai cum de nu mi-a rupt undița.

„Tocmai era să-l apuc cu mâna când fui stupefăcut văzând că are sub burtă, legat cu o sârmă de fier, de coadă și de înotătoarele din față, un tub de metal !

„Drace ! — zisei tare — iată un pește fantastic !

„Cu mâinile care îmi tremurau încercai să desprind tubul. Uitasem de pește ; acesta, când se simți liber, țâșni în apă, trăgând după el și undița.

„Peștele și undița dispărură ca prin farmec.

„Calmându-mi puțin emoția din primul moment, voii să deschid tubul. Era lipit.

„Il vârâi într'un jurnal, băgându-l în fundul sacului meu de turist.

„Adunai ceilalți pești prinși și mă înapoiai repede în sat

„Explicai pierderea undiței printr'o nebăgare de seamă.

„Bucătarul luă peștii să-i prepare și eu mă dusei să mă închid în odaia mea.

„Tremuram de nerăbdare.

„Pilii tubul care se desfăcu în două.

„Scosei vre-o treizeci de foi subțiri scrise cu cerneală verde.

„Ochii mei percurseră primele linii fără să priceapă nimic ' erau scrise într'o limbă pe care n'o cunoaștem.

„A doua zi eram la Paris, unde găsi pe amicul meu poliglotul Giulio P.

„Fără să-i spun proveniența manusscrisului, i-l dădui.

„ Il examină și zise :

— „E un dialect irlandez. Vrei să-l traduc ?

— „Da.

— „Eu nu o să pot, dar am un nepot care e din Vrigstewn, în Irlanda. Treizeci de pagini ? In trei zile ai traducerea.

„După acest timp am primit neverosimila de și adevărata poveste pe care o transcrim aci

CAPITOLUL II

Intâlnirea extraordinară

„Închis până la ultima zi a vieții mele în locuț crudat care n'a mai fost locuit de indivizi de rasa mea și ne având alt mijloc de a lăsa oamenilor fructul prețios al muncii mele, îmi voi scrie memoriile de oarece cred că am descoperit mijlocul de a le face să ajungă până în regiunile locuite de semenii mei.

„Sunt născut la Dublin, în 1874. Tatăl meu era vărul faimosului Daniel O'Connel care era pe punctul de a, câștiga independența Irlandei și care muri la Genova în 1847.

„Părinții mei, din cauza persecuțiilor politice, părăsiră Irlanda și se retraseră în castelul Hinterauss, în Elveția.

„Până la douăzeci de ani, am trăit acolo, studiind mecanica, de care eram pasionat.

„Incă mic, fabricam vaporașe de lemn cu elice mișcată cu gumelastic care mergeau singure pe apă.

„Aveam geniul invențiunilor.

„Odaia mea în care eram lăsat singur să fac ce vreau, era plină de instrumente fantastice ca în filmele cinematografice.

„Apăsând pe un buton, masa intra în zid, altul făcea să apară un dulap, un comutator închidea și deschidea ușa.

„De sigur că totul funcționa cu electricitate, ceeace făcea de multe ori să se ardă siguranțele și castelul să rămână în întuneric.

„Tatăl meu muri când aveam optsprezece ani: mama curând după aceasta.

„Eram unicul fiu bogat.

„Tutorele meu, un parizian cunoscut, îmi vărsa regulat veniturile.

„Imi ajungea cu prisosință pentru experiențele mele de mecanică.

„Am început planurile construirii unui mic submarin, visul meu de totdeauna.

„Am comandat une mari fabrici din Franța, cele necesare, adusei un lucrător abil mecanic și electrician, un oarecare Faury, om de treizeci de ani, care se pricepea la toate.

„Făcui un atelier închis, în fundul parcului și ne apucarăm de lucru cu sârguință.

„Răul, care în viața mea are o importanță magică, curgea pe lângă parcul castelului. E adânc de opt și zece metri, larg de douăsprezece metri și are un curs repede.

„Până aci, nimic extraordinar.

„Dar privitor la acest râu, care se numește Whora, e o legendă pe care am auzt-o de multe ori.

„Râul ese dintr'un lac de pe coasta muntelui, la cinci kilometri în susul parcului.

„Acest lac e adânc și liniștit în aparență ; râul ese printr'o cascadă printre stânci.

„Volumul apei dusă de Whora e mult disproporționat cu lacul și cu celelalte râuri afluente care îl alimentează ; spre a se explica acest lucru se crede în existența unei mari subterane care comunică cu lacul.

„In această mare internă, încă ne văzută de ochiul omenesc, legenda crease domeniul unor ființe supranaturale care sburau, noaptea, peste apele liniștite.

„Adesea aceste ființe se făceau vizibile sub formă de flacări ce pluteau pe apă.

„Fără să dau crezare acestor legende luam din ele numai ceeace era plauzibil și îmi făcusem o imagine destul de precisă asupra imensului isvor subpământean al Whorei.

„Eram curios să cunosc misterele acestei mari subterane.

„Deasupra apelor misterioase, fantazia mea clădea o grotă uriașe populată, nu de fantome și spirite, ci de animale antideluviane, de plante apocaliptice, în fr'a lumină de vis.

„Să explorez grota și marea aceasta fu visul vieții mele.

„Voiam să fie însă și o realitate.

„Așa născu ideea unui submarin.

„După un an de cercetări și de experiențe, făcusem un aparat minuscul, cu care începui probele care trebuiau să mă conducă la aparatul veritabil.

„Un alt an trecu în perfecționări.

„Era tocmai anul în care muriră părinții mei.

„Începui construcția submarinului meu în mărime naturală.

„Lucrarăm șase luni, în care timp mării bazinul parcului, așa ca să aibă douăzeci de metri adâncime și cincizeci diametru.

„Printr'un sistem de canalizare, apa lacului meu avea un curent puternic, care îmi era necesar experiențelor mele.

„Era, în fond, o bicicletă submarină, pe care îl botezei Aquapede.

CAPITOLUL III

Descrierea submarinului

„Aquapedul lui Feargus O'Connel e o bicicletă submarină, în formă de țigare, lungă de cinci metri și largă de șaizeci de centimetri în diametrul său cel mai mare. E de oțel și nu se deformează având o osătură de aluminiu.

„Ciclistul-scafandru stă într'o gaură cilindrică, și care, în mijloc, traversează țigara dela un cap la altul.

„Stă pe o șea ca de motocicletă.

„In față o cârmă condusă de o pedală, sub ea, o elice mișcată de două pedale.

„Pe flancurile țigării sunt puse două planuri, mobile, pe axe, largi de 25 centimetri; înclinate înainte sau înapoi fac ca aparatul să se coboare sau să se urce în diagonală.

„Deasupra lor o pușcă cu aer comprimat și un fel de cuțit lung, ambele închise ermetic.

„Inainte, un fel de fereastră, cu o ventilă foarte groasă, pe aci ese lumina electrică dintr'un proector ce funcționează înăuntru.

„Interiorul e împătit, afară de canalul central, în zice compartimente de diferite mărimi care conțin generatorul de oxigen, absorbitorul de carbon, și alte aparate indispensabile vieței omenești.

„Aparatele acestea pot funcționa fără întrerupere, șase luni.

„Compartimente speciale conțin, vin, cafea, apă, comunicând cu gura prin tuburi cu distribuție automată.

„Un sistem de valve și robinete, manipulate ușor din interior, pot umple cu apă anumite compartimente.

„Submarinul are provizii conservate, și carcasa nu se poate deschide decât atunci când ciudatul vas plutește la suprafața apei.

„Un compartiment conține, pilele electrice, inventate de O'Connel și care pot furniza electricitate timp de șase luni fără întrerupere sau defectare.

„Vârful țigarei de oțel, ascuțit și masiv, poate constitui o armă grozavă, mai ales când acest mare pumnal este încărcat cu electricitate care poate trăsni.

„Niște capsule de sticlă, în interiodul cărora se acumulează electricitatea ca în niște butelii de Leyda, la un potențial ridicat, pot fi aruncate cu pușca de aer comprimat, trăznind animalul pe care l'ar atinge.

„Alte mici aparate complectează echipamentul,

CAPITOLUL IV

Povestea continuă

„Primele mele încercări fură făcute în lacul din parc și dădură rezultate surprinzătoare.

„Toate cerințele fură îndeplinite cu perfectă regularitate.

„Se înțelege că Aquapedul și scafandrul ar fi rezistat de minune la presiunea apei, până la aproape cinci sute d metri.

„Aparatele aeriene și pilele electrice merseră minunat.

„A doua experiență avu loc în fluviu, dealungul parcului, în timpul unei nopți întunecoase.

„La început cu pedale apoi cu puterea mecanismu'ui, sui curentul fără oboseală, deși era destul de puternic.

„Cârma totuș nu era perfectă ; trebui să fie mărită și modificată ca formă.

„Elicea din două, căpătă patru aripi.

„Experiențele ce urmară îmi dădură deplină satisfacție.

„Ele fuseseră făcute în taină, pe întunerecul cel mai adânc.

„In ziua de 10 Iunie 1893 la unsprezece seara, într'o noapte cu lună, părăsii castelul familiar.

„Faury mă urma. Doi cai duceau fiecare câte o jumătate din aparat.

„O luarăm pe lângă Whora, pe potecă și pe marginea lacului la lumina unui reflector, am montat submarinul.

„Când totul fu gata cerui lui Faury să-mi jure că va păstra cea mai mare taină.

„Dacă după două luni nu eram înapoi, el trebuia să dea drumul servitorilor cu leafa pe un an întreg.

„După șase luni, trebuia să închidă castelul, să plece la Paris și să consemneze notarului meu cheile și testamentul.

Dădui credinciosului amic hârtiile necesare și, cu lacrimi în ochi, îl lăsai.

„Mă introdusei în scafandru, îmi vârâi capul în aparat și cu gest hotărît, deschisei robinetul care umplea rezervoarele de apă.

„Se umplură unul după altul.

„Simțeam că scobor.

După palida lumină a stelelor, urmă o noapte dâncă.

„Trăsei de un mâner și înaintea mea se proecta un evantai de lumină.

„O mică lampă mascată, îmi lumina busola, manometrul, cronometrul și putui constata că mă scobor cu o iuțeală de o sută de metri pe minut.

„Știind că fundul stâncos al lacului mergea coborând spre nord, orientai aparatul și înclinând planurile, scoborâi în diagonală.

„Când fui la o adâncime de 400 metri, mirat că nu găsesc încă fundul, redresai planurile și oprii scoborârea, închizând robinetele.

„Pedalai în linie dreaptă spre nord, cu o mișcare mai înceată decât pasul omului; nu cunoșteam regiunile misterioase în care intram și trebuia să fiu foarte atent spre a nu mă isbi de vreun zid de stânci".

* * * * * * * * * * * * * * * * *

CAPITOLUL V

In fața zidului misterului

Raimondo ridică capul

Toți văzură bine că el avea în mână ultima foaie a manuscrisului.

Povestirea misterioasă, atât de interesantă, se întrerupea acolo !

Enigma rămânea indescifrabilă !

Marius, cel mai nerăbdător din toți, rupse tăcerea provocată de mirarea generală :

— Dar, așa se termină ?

„Nu mai e nimic ?

„Nu știm mai mult decât la început !

„Ce s'a întâmplat cu acest ciudat Feargus ?

„Ce a devenit ?

„E groaznic ca povestea să se sfârșească așa !

Ceilalți tovarăși își arătară în felurite chipuri nemulțumirea.

— Și pe deasupra nici nu știm, cine este omul ucis de șarpe !

„Tot ce știm e că se numește Pietro Durtal și că a descoperit manuscrisul pescuind într'un lac elvețian !

„Dar cum dracu a venit din Elveția până aici ?

„Ce căuta ?

„De ce scobea gaura aceia ?

„In definitiv nu știm nimic !

— Ce păcat ! Speram ca manuscrisul să lămurească misterul, și când colo mai rău îl întunecă !

— E rău ! — zise chiar și Zomba clătinând din cap.

Ureche Fină, cu sprâncenile încruntate, preocupat, nu zicea nimic.

Dar deodată se ridică. Cu voce gravă și solemnă, întinzând mâna zise :

— Tinerii mei șefi Figuri-Palide, să mă lase să-i părăsesc două, trei zile.

— Dece ? — întrebă Raimondo mirat.

— Pentrucă eu cred să pot în două, trei zile, lămuri misterul omului din piroga veche.

— Și cum vrei să faci ?

— Acesta e secretul Marelui Spirit.

„Voi lua piroga acestui Pietro Durtal, care a rămas pe plaja nisipoasă, la extremitatea insulei.

„Când că voi întoarce, probabil că voi putea spune tinerilor mei șefi ce s'a întmplat călătorului ucis sub ochii noștri de boa.

Cercetașii se consultară cu privirea.

Raimondo răspunse :

— Aide, îți dăm voe. Dar fi prudent !

„Adu-ți aminte, Ureche Fină, că ne-ar durea mult dacă ți s'ar întâmpla ceva.

„Și apoi tu ne ești foarte folositor.

Ghidul păru un moment că este emoționat, dar reluându-și impasibilitatea indiană, continuă :

— Să fie siguri, tinerii mei șefi albi. Mă voi înapoia să merg cu dânșii pe Amazon, atât timp cât mă vor vrea cu ei. Mă voi înapoia, iar pe locul pe care Marele Spirit mi-l păstrează în câmpiile vânătoarei eterne !

— Când vrei să pleci ?

— Imediat.

— Ai dreptate ! Cu cât vei pleca mai repede, cu atât mai repede te vei înapoia.

„Du-te, dar fă așa ca să nu întârzii mult.

Ii dădură un pachet cu proviziile de gură necesare și îl urară drum bun.

Cei trei cercetași, lăsând pe Flora în paza lui Zomba în fort, întovărășiră pe indian până la plaja unde se desfășurase, cu puțin înainte, drama.

Ureche Fină sări în piroga, puse voinicește mâna pe lopeți și se depărtă repede.

Tnerii se înapoiară la fort și petrecură restul zilei vorbind despre aventura care îi interesa enorm și recitind descrierea Aquapedului.

Marius, cu firea lui, se entuziasmase peste măsură.

— Mlioane de mii de pipe ? E uimitor !

„Ar trebui să încercăm și noi să construim așa ceva !

Dar convenină că pentru locul unde se aflau și în împrejurările actuale lucrur era complet imposibil.

Cercetașii continuară multe zile construcția șalupei cu ajutorul căreia voiau să coboare Amazonul până la gurile sale prin care se vărsa în Oceanul Atlantic.

Nici un incident nu i-a tulburat dela munca lor.

La prânz și seara, când se înapoiau la orele de masă, nu făceau altceva decât să discute despre faptul misterios și despre ciudata absență a indianului lacustru care începea să-i îngrijoreze.

Trecură opt zile.

Se făcură mii de ipoteze asupra întârzerii neprevăzute a lui Ureche Fină.

Să se fi întâlnit cu alți piei roșii dușmani ai tribului său ?

Căzuse într'o cursă ?

Dacă era așa, sărmanul de el, nu mai era speranță să se înapoieze.

Tinerii italieni, Flora și Zomba voia binele ghidului care se atașase de ei și le dăduse atâtea dovezi de devotament.

Mai trecu o săptămână.

Acum disperaseră să mai revadă pe credinciosul lor amic.

Dar iată că într'o seară, în momentul când erau să se retragă spre a se odihni, se auzi un strigăt modulat în chip special.

Călătorii îl recunoscură imediat.

— E strigătul de război al lui Ureche Fină ! — strigă vesel Raimondo.

— Da, adevărat!

Toți plecară spre canal, îndărătul fortului, de unde venise strigătul.

Ureche Fină venea repede înaintea lor.

Sări pe uscat, lăsând prora — care părea nouă și bine construită — pe jumătate cufundată în nisip.

Il copleșiră cu întrebări, dar Indianul zâmbea și nu știa cui să răspundă mai întâi.

In cele din urmă Raimondo observă că, în felul acesta nu se puteau înțelege; luă d mână pe ghid și îl duse în fort, urmat de toți.

După ce trecu emoția sosirii, Ureche Fină, la întrebarea precisă a lui Marius, răspunse ridicând brațele în sus:

Minunat! Admirabil!

Și în odaie, după ce îmbucă ceva în zor, la lumina lumânărilor fabricate de el, indianul luă cuvântul:

— Vă voi povesti ce mi s'a întâmplat în timpul absenței, dar numai după ce veți fi citit foile ce vi le aduc. Atunci vă voi spune în ce mod le-am găsit.

Dintr'un săculeț de piele de bison, pe care îl purta prins la cingătoare cu o liană tare, Ureche Fină scoase un pachețel învelit în piele de șarpe.

Toți îi urmărea mișcările cu o vie curiozitate.

— Iată foile!

Raimondo le luă și le examină.

— Citește, Raimondo, aide!

CAPITOLUL VI

Aventurile Căpitanului Durtal

Iată ce citi Romanul:

Povestirea aventurilor extraordinare și de neuitat ale lui Pietro Durtal, căpitanul goletei La Novissima.

După ce am citit manuscrisul incomplect al autorului Aquapede fui apucat de dorința irezistibilă de a descoperi misteriosul fluviu.

Ar fi prea lung să povestesc în urma căror cercetări ajunsei să capăt siguranța că numirile din manuscris erau false; lacul și castelul nu corespundeau realității. Dar peștele extraordinar ne puse pe calea cea bună; era un pește cunoscut numai în regiunile învecinate cu gurile Amazonului, în Brazilia.

Din legendele brazliene aflai că un lac fără fund se găsea în Brazilia, plin cu asemenea pești. Atunci luai o hotărîre; cumpărai o goeletă și închiriai un echipaj. Din Havre plecai într'o bună zi spre Brazilia.

Totul merse bine până ce America de sud începu să se vadă.

Corabia fu avariată de trei ori de furtuni violente care era să o umple cu apă. Era 5 Ianuarie. Marinații țipau speriați: Se scufundă! Se scufundă!

Părea că marea se ridicase în aer atât de violentă era furtuna în cer și pe apă.

Dădui ordin să se golească vasul cu găletile, dar din cauza furiei valurilor operația era și grea și periculoasă.

In ziua de 19 și 20 furăm mai liniștiți și speram o navigație liniștită.

Dar cârma deviase mult la sud și ne aflam în plin ocean necunoscut.

Trecurăm pe lângă un pământ dar nu îndrăznirăm să acostăm atât de tare sufla vântul.

Acum era sfârșitul lui Mai; cinci luni trecuseră dela plecarea noastră.

Pe bord personalul suferise mult; patru marinari erau în afară de serviciu.

Pusei șalupa pe apă spre a mă apropia de o insulă și spre a găsi un loc de ancorare.

Valurile uriașe ne împiedicau însă să atingem pământul.

Văzui indigeni; un marinar se duse înot să le vorbească.

Dar nu ne fu posibil să ne înțelegem și nici să căpătăm ceva dela dânșii. Bolnavii care așteptau să le procur ceva, erau disperați.

Ne înapoiarăm, întinzând pânzele mai spre sud, până întâlnirăm o insulă.

O șalupă fu trimeasă în explorație. Era o mare abondență de broaște țestoase.

Debarcarăm și bolnavii se vindecară perfect în trei săptămâni de alimentație și repaos.

Ridicai ancora spre a mă sui spre nord, spre Brazilia mult dorită. Dar vânturile contrarii mă constrânseră la o nouă oprire, în fața unei alte insule pe care hărțile geografice nu o menționau.

Indigenii, deși puțin obișnuiți cu vederea Europenilor, aduseră pe bord alimente proaspee.

In fiecare zi aveau loc schimburi de acest soi.

Timp de nouă zile cât rămase vasul în portul acela, dacă se poate numi port scobitura naturală pe care o prezenta insula, puturăm să reparăm corabia așa ca ea să fie în stare să înfrunte din nou furiile oceanului.

Pusei iarăș capul spre nord. Descoperii în fine coasta; era Patagonia.

La 19 Noembrie, la înălțimea strâmtoarei Magelan, se auzi un strigăt:

— Foc! Foc!

Scoborâi în goană în stive dar nu văzui nimic.

— Unde e ? întrebai eu.

Mi se arătă un butoi. Un marinar scoborându-se să scoată rachiu pentru distribuția de a doua zi, pusese lumânarea pe un butoi; o scântee căzuse și rachiul tare se aprinse.

Butoiul făcuse explozie și lichidul aprins cursese până la depozitul de cărbuni.

Focul, peste care se aruncase multă apă, părea stins.

Dar după o jumătate de oră, se auzi din nou strigătul.

Alcoolul ajunsese sub cărbuni și ardea acolo.

Pericolul era iminent; erau trei sau patru șiruri de butoaie pline cu acelaș lichid inflamabil.

Reîncepurăm să aruncăm apă din toate puterile; dar apa pe cărbune produse un fum atât de des și de sufocant încât nu se putea sta în stive fără a fi asfixiat.

Groaza pusese stăpânire pe noi. Șalupa și bărcile fuseseră lăsate pe apă și marinari unul câte unul scăpau cum puteau; se aruncau în apă.

Cei rămași îmi strigară :

— Căpitane ! dacă îmbarcațiile fug, ce vom face ceilalți?

Ordonai manevra spre a-i ajunge :

— Dacă vor refuza să ne primească și pe noi, îi urmărim cu nava și îi învățăm ce înseamnează ascultarea ! Dar din cauza vântului favorabil ei isbutiră să dispară și ultima speranță ne fu luată.

Făcui să se arunce în mare depozitele de iarbă de pușcă spre a nu lua foc și dânsa, dar nu servi la nimic această măsură.

Focul progresa mereu, în interior, și în scurtă vreme luă foc și depozitul de ulei.

Mai rămânea trei butoaie cu pulbere și când ne hotărâsem să le îndepărtăm și pe ele se întâmplă catastrofa.

Vasul sări în aer.

Mă regăsii în apă, pe niște lemne. Catargul cel mare plutea aproape de mine; încălecai pe el și văzui un tânăr care înota repede spre a veni lângă mine.

Când ne regăsirăm aproape, constatarăm grozăvia în toată întinderea ei.

Mă simțeam de altfel ca zdrobit de loviturile primite în căderea ce a urmat exploziei.

Soarele se pregătea să dispară.

Eram deja resemnaţi soartei noastre când văzurăm deodată şalupa cea mare aproape de tot.

Câţiva marinari strigară:

— Căpitanul trăeşte!

Tânărul se aruncă înot şi ajunse şalupa.

Cât mă priveşte pe mine nu eram în stare să o fac.

Un marinar legă un colac de salvare de o funie aruncându-mi-l.

După ce mi-l trecui pe mijloc, fusei în stare să mă apropii de şalupă.

Mă întinseră în fundul ei aproape leşinat

Toată noaptea navigarăm la întâmplare.

Spre ziuă mă simţii zguduit.

— Căpitane — zice o voce — ce facem? Suntem fără busolă, fără alimente...

Răspunsei că era bine să ne apropiem de resturile navii, poate nu am fi putut să mai găsim ceva provizii plutitoare.

Ii sfătuii să-şi scoată cămăşile spre a face pânze din ele.

Seara fură gata şi înălţate, cusute cu fire luate din frânghii.

Era 20 Noembrie.

Să redau ce am suferit ar fi prea atroce.

Cât avurăm pesmeţi i-am distribuit cu sgârcenie; apoi începură să ne lipsească. Beam apă de ploaie care se strângea între pânze.

Un nor de păsărele, din care uciserăm câte puturăm, ne serviră să ne alimentăm, mâncându-le crude şi sorbindu-le cu voracitate sângele cald.

Barca ce ne urmărise până atunci, cu mare greutate, era gata să se scufunde.

Conţinea şase marinari care ne implorară cu lacrimi să-i luăm la noi.

Acum eram condamnaţi să pierim cu toţii.

Eram şaptesprezece.

Dar într'o noapte muriră trei fără să ne dăm seama pentru ce.

Isbutirăm să prindem peşti sburători care ne mai întremară puţin.

CAPITOLUL VII

Peripeţii în plină mare

Echipajul se uitau unii la alţii ca nişte câini turbaţi, gata să se mănânce unii pe alţii.

La un moment dat văzui pe unii mai feroci care se pregăteau să sară pe unul tânăr.

Incercai să-i calmez; răspunseră că îi înşelam mereu cu promisiunea că vom da curând de pământ.

Imi acordară încă trei zile, după care erau hotărâţi să-şi pună planurile lor canibale în aplicare. Eram în 2 Decembrie a treisprezecea zi după dezastru.

O ploaie abundentă ne mai potoli arşiţa setei.

Eram desperat de oarece cea dea treia zi sosise, când un marinar urlă :

Pământ ! pământ !

Insula avea un mic golf unde se putea debarca.

O parcurserăm repede în căutarea de alimente.

Găsirăm arbori de cocos care ne săturară foamea şi ne potoliră setea.

Ne umplurăm şalupa cu delicioasele fructe şi pornirăm spre insula Sumatra pe care o recunoscurăm după configuratia sa.

Intrarăm pe gura unui mic fluviu; debarcarăm, bând cu nesaţ apa limpede; găsirăm din abundenţă vânat.

Aveam securi cu care tăind arbori puteam face focul pentru mâncare.

Noaptea, trei marinari făceau de veghe de oarece indigenii se apropiau de noi poate cu intenţii ostile.

Nu aveam ca arme de apărare decât două securi și o spadă ruginită!

Punând mâna pe ciomege ne pregătirăm să respingem atacul probabil.

Indigenii fugiră imediat.

Dar noaptea trecu în mijlocul alarmelor neîncetate.

A doua zi, trei sălbateci eșiră din pădure, apropiindu-se.

Trimesei înaintea lor trei marinari care cunoșteau întrucâtva limba și obiceiurile locale.

După multe parlamentări, indienii promiseră mălai și orez.

Le oferirăm monede strălucitoare de argint care păru că le place mult.

După ce ne-am restaurat, hotărâi să mă duc, cu patru marinari, cu barca pe care o remorcase șalupa, într'un sat mai depărtat, de cealaltă parte a fluviului spre a căuta alte alimente de care aveam nevoie afară de puținele pe care ni le furnizară cei trei sălbateci.

Suirăm fluviul și ajunserăm fără prea mare întârziere ținta propusă.

In sat făcurăm o abundentă recoltă de provizii alimentare pe care le trimesei imediat secundului meu recomandându-i o egală distribuție.

Intre timp, făcui și eu, cu tovarășii mei, un ospăț minunat și gustarăm băutura locală care mi se păru foarte bună.

Indigenii ședeau în cerc în jurul nostru și se uitau la noi cum mâncăm cu atâta lăcomie.

Am voit să cumpăr un bivol; dar era așa de sălbatec încât nu se putea prinde și lua cu sine.

Incepuse să se înopteze și am voit să plecăm.

Dar marinarii insistară ca să mai stăm, sub pretextul că noaptea ne va fi mai ușor să capturăm bivolul.

Eu nu voiam acest lucru; dar ei insistară atât încât eu îi lăsai acolo și mă dusei spre barca lăsată la mal, ca să plec.

Aci găsii mulți indigeni care păreau că se ceartă între dânșii.

După cât putui eu înțelege, unii nu voiau să mă lase să plec, în timp ce alții nu se opuneau

Apucai doi de braț, cu un aer autoritar de stăpân și îi împinsei spre pirogă.

Aveau un aer puțin asigurător dar se lăsară împinși până la barcă și intrară înăuntru.

Pusei pe unul înainte și pe altul înapoi; apucară lopețile și începură să rameze.

Observai că țineau pumnalul la brâu și deci erau stăpâni pe viața mea.

După ce ramară câtăva vreme, acel care ședea la pupă se ridică, veni până în mijlocul bărcii, unde eu ședeam în picioare și, cu o mimică foarte semnificativă și cu un limbaj pe care se silea să-l facă expresiv dar din care pricepui esențialul, mă făcu să înțeleg că voește bani.

Ii dădui o mică monedă de argint.

El o privi cu aer perplex, apoi o vârî într'o pungă de pânză pe care o ascunse la brâu.

Acum, și celalt, care era la proră veni la rândul său și făcu aceiaș cerere cu semne identice.

Ii dădui și acestuia o monedă asemănătoare pe care o privi cu atenție pe ambele părți și cu un aer de stupiditate și mai accentuată.

Părea nehotărît dacă trebue să primească moneda sau să mă atace.

Eu eram dezarmat și cu totul la bunul plac al acestor doi ticăloși.

Simții iminența primejdiei și inima îmi bătea cu violență.

Coboram cursul fluviului destul de repede, duși și de curentul refluxului.

Eram pe la jumătatea drumului când cei doi sălbateci începură să vorbească între dânșii cu animație.

După figurile și gesturile lor, înțelegeam că aveau intențiunea să sară asupra mea

Rugai în tăcere cerul să-mi vină în ajutor.

O inspirație secretă mă făcu să încep să cânt, ciudat leac împotriva spaimei pe care nu voiam s'o las să mă cotropească.

Cântai din toate puterile mele, până făcui să răsune padurile care împodobeau malurile.

Indigenii începură să râdă cu hohot, căscând niște guri imense.

Nu le treceau prin gând că putea să-mi fie frică.

Pe când cântam așa ca un nebun, barca aluneca așa de repede că descoperii din depărtare șalupa noastră.

Fi cu semne oamenilor mei

Marinarii mă văzură și alergară pe mal.

Mă întorsei spre sălbateci și îi făcui să înțeleagă că pentru a putea debarca, trebuiau ca amândoi să se așeze la proră.

Mă gândeam că cel puțin astfel nu puteau să mă atace pe la spate.

Se supuseră fără să crâcnească și astfel putui să debarc liniștit.

Indigenii se înapoiară în satul lor cu barca mea, după ce-mi aruncară o ultimă privire feroce.

Povestii echipajului incidentele din timpul zilei și le dădui și lor speranța că vom revedea a doua zi pe cei patru marinari cu bivolul.

Noaptea trecu liniștită.

Dar, spre ziuă, furăm mirați văzând că nu apar cei patru marinari ai noștri și începui să cred că li s'a întâmplat ceva rău.

In cele din urmă apărură doi indigeni care goneau un bivol înaintea lor.

Il observai și văzui că nu era acela cumpărat de mine.

Un marinar care înțelegea puțin limba locală isbuti să se înțeleagă oarecum și întrebă pe indigeni de ce nu aduseră bivolul vândut de ei și îi întrebă unde erau oamenii noștri.

Răspunseră că nu putuseră să prindă pe acela și că marinarii îi urmau cu un al doilea bivol.

Văzând că bivolul sărea, am aruncat cu securea rănindu-l la picioarele dinainte.

Cei doi negri, văzându-l căzând, începură să urle, gesticulând groaznic. Atunci, două sau trei sute de indigeni, ascunși în pădure, începură să alerge spre șalupă, cu intenția evidentă de a ne tăia retragerea.

Indigenii erau înarmați cu un fel de săbii și scuturi.

Numărul lor devenea impunător.

Ne aruncarăm spre șalupă, urmăriți de sălbateci.

Din nenorocire, pânzele erau strânse și în vreme ce ne grăbeam să intrăm în șalupă, zagaiele indigenilor isbiră pe câțiva de ai noștri.

Ne apărarăm ca leii împotriva acelei turme de sălbateci furbați. Reușirăm, în cele din urmă să desprindem șalupa și să întindem pânza principală care, umflată de un vânt propice ne smulse de lângă malul unde ne-am fi găsit cu siguranță moartea.

Indigenii înfuriați, de minunata pradă care le scăpase din ghiară, se aruncară înoit voind să ne ajungă.

Din fericire șalupa era purtată de pânză mai repede decât socotiseră ei și în curând trebuiră să se resemneze, gesticulând și aruncând imprecațiuni groaznice care aveau pentru noi însă valoarea unor adevărate imnuri de libertate.

CAPITOLUL VIII

Spre Brazilia

Întinseram fără întârziere toate pânzele de care dispuneam și ne găsirăm repede în largul mării.

Deodată observarăm că unul din marinarii noștri fusese rănit de o zagaie al cărui vârf fusese muiat într'un suc vegetal veninos.

Căzu mort, după ce se sbătu câteva clipe în convulsiuni grozave. Astfel nu mai rămăseserăm decât șapte marinari și doi gradați.

Spre ziuă se profilară la orizont silueta a trei insule mici.

Nu păreau locuite, dar hotărârăm să ne oprim acolo.

Speram să găsim ceva alimente de care aveam absolută nevoie.

Locul unde debarcarăm era acoperit cu un fel de arbori din specia bambusului.

Tăiarăm câteva tulpine, găurite, le umplurăm cu apă dulce și le astuparăm apoi cu niște dopuri făcute din măduva lor, ceroasă, care le astupa ermetic, deci la adăpost de orice alterare.

Aveam astfel o bunicică provizie de apă potabilă.

Găsirăm o specie de palmieri care făceau un fruct nu tocmai savuros dar foarte hrănitor.

După câteva zile, la răsăritul soarelui, ne găsirăm, fără să ne dăm seama, pe coastele Javei.

Un marinar, care avea o vedere foarte ascutită. strigă că zărește vapoare.

Ne numără chiar vre-o douăzeci.

Bucuria noastră era extraordinară. Acele bastimente erau olandeze. O singură navă de război se găsea printre ele.

Comandantul ne observa, din înălțimea turelei de comandă, cu binoclul.

Mirat de forma ciudată a pânzelor noastre, trimese o șalupă în recunoaștere spre noi spre a-și da seama de cine suntem și de unde ne iviserăm.

După o jumătate de oră, eram pe bordul bastimentului de război, care se numea Dordecht.

Comandantul, după ce ascultase povestirea întâmplărilor noastre, pe care i-o făcui eu, îmi declară că nu îi era posibil lui să mă repartizeze, dar că guvernatorul insulei ar fi putut foarte bine să ne recomande consulului Franței, după ce, bine înțeles, s'ar fi asigurat că nu erau niscaiva spioni (de oarece era amenințare de război între forțele de ocupație olandeze și un oarecare număr de triburi din interior ne supuse încă și susținute de colonii unei națiuni dușmane).

Furăm, așa dar, conduși fără întârziere la palatul guvernatorului coloniei olandeze, care nu fusese încă informat de sosirea noastră.

Acesta examină cu atenție hărțile pe care ile prezentai eu și grație cărora el putut să verifice adevărul spuselor mele asupra identității noastre.

„Trebuii să-i explic în amănunțime în ce mod ajunsesem până aci ; cum survenise dezastrul : în ce împrejurări pierdusem, rând pe rând, parte din echipajul nostru ; întâlnirea cu indigenii, atacul lor și fuga noastră în condiții dramatice.

— „Ați scăpat ușor ! — zise guvernatorul — și acei patru nenorociți care nu au voit să vă urmeze, au plătit cu viața lor iscine știe după câte suferințe, nesupunerea lor sau lăcomia lor !

„Indigenii din regiunea aveia sunt foarte feroci și sunt renumiți canibali !

„Festinurile lor uriașe în care nu se consumă decât crne omenească ne sunt cunoscute, și toate sforțările pe care le-am făcut spre a le împiedica, n'au dus la alt rezultat decât că le fac mai în interiorul insulei.

„Când dispare vre-un european ,nu mai am adesea nici

o speranță să-l mai pot gasi, cu toată severitatea cu care pedepsesc pe cei pe care îi bănuesc că au luat parte la răpire.

„Moartea prin spânzurare sau prin împușcare, nu-i sperie câtuși de puțin și chiar atunci când sunt în preajma morții, declară interpreților noștri că și-ar da bucuroși de o mie de ori viața pentru a putea savura, în mijlocul nesfârșitelor tam-tam-uri, pe nopți cu lună, în desișul pădurilor virgine, un alb fript după ritul strămoșesc.

„Vedeți dar ce greu e să lupți cu asemenea fanatici și dacă acuma sunteți în viață, puteți să mulțumiți providenței și să vă considerați că aveți mult noroc!

„Vă voi da un ghid care să vă conducă la locuința consulului francez.

„Cât mă privește pe mine, voi face tot posibilul să vă ușurez repatrierea pe o corabie olandeză, de oarece actualmente nu se găsește alta în port.

„Se zice totuș că va sosi un vas american.

„Prinsei vorba din sbor și zisei:

— „In cazul acesta, cum eu intenționez să plec în Brazilia voi cere conslui să-mi sconteze la sucursala unei bănci, oarecare, un cec, pe care îl am și care reprezintă actualmente tot avutul meu.

„Mă voi îmbarca pe vaporul american, direct spre San Francisco și de aci în Brazilia unde voesc să a,jung.

„Guvernatorul nu mai mă întrebă altceva.

„Mă întovărăși pe mine și pe marinarii supraviețuitori la consulul Franței, care mă primi cordial, aproape frățește, punându-ne la dispoziție hrană bună și locuință confortabilă.

„Marinarii fură repatriați prin îngrijirea sa.

„Eu obținui scontarea ceculuí pe care îl aveam și care reprezenta o sumă frumoasă.

„Mă aprovizionai cu o garderobă nouă și cele necesare, mă îmbarcai pe vaporul american care nu întârzie să sosească și după câteva săptămâni eram la San Francisco.

„Aci luă sfârșit prima parte a aventurilor mele.

„A doua parte, mult mai interesantă mă pus,e în măsură să cunosc misterul submarinului Aquanede...

Aci Raimondo fu din nou nevoit să întrerupă cititul.

Marius, Jean Bart, Flora, Zomba și Ureche Fină, care urmăreau cu nespusă atenție, se priviră zâmbind și se ridicară spre a se mai desmorți puțin.

— Mii de pipe ! — zise Marius întinzându-se — ai obosit Raimondo să citești ?

„Dar știi, e foarte interesant ceeace ne-ai citit !

— Foarte !

„Așa de interesant încât, cât timp am citit nu am simțit oboseală. Dar acum o simt !

„Să lăsăm pe mâine urmarea acestei aventuri ; e târziu și par'că mi-e somn.

„Ce credeți voi că e așa de ușor să descifrezi un scris strein, scris în cine știe ce condiții și care, firește, diferă de scrisul tipărit...

— Păi dacă numai acesta este motivul — propuse Jean Bart — atunci lasă-mă să continui eu...

„Nu știu dacă pe ceilalți îi interesează ca pe mine, dar, vă spun drept eu sunt foarte curios să știu continuarea acestei povestiri ciudate.

— Da, dar vă spun drept : mie mi-e somn, zise Flora,

— Și eu ! Mii de pipe !

dar mai mare mi-e curiozitatea să știu ce s'a mai întâmplat.

— Asta bună idee ! — întrerupse Zomba bătând din mâini ca un copil.

Cât privește pe taciturnul indian, se mulțumi să zâmbească ceeace îseamnă la dânsul o mare satisfacție.

In fața umanității dorinței de a se continua cititul, Raimondo nu avu altceva de făcut decât să cedeze.

să continue cititul, sunt de părere — zise Raimondo — că

— Inainte însă de a trece manuscrisul lui Jean Bart ca ar trebui să ne mișcăm puțin și să vârâm ceva sub nas, căci pe cinstea mea, aventurile altora mi-a scobit stomacul tot așa cum ar fi făcut dacă le săvârșeam noi !

Toți râseră de această eșire a lui Raimondo.

Eșiră cu toții în curtea fortului afară de Flora și Zomba care rămaseră să aranjeze ceva de mâncare.

Noaptea era splendidă.

Miriade de stele luceau pe cer luminând depărtările.

Marius luase din obicinuință carabina cu dânsul ; ceilalți aveau numai revolverele la centură.

Cine știe ce surpriză neplăcută se putea ivi în ținutul acela sălbatec unde natura și animalele ferose sunt stăpâne și acasă la dânsele, în vreme ce omul și în special albul, este un mosafir, dacă nu un vânat prețios pentru ceilalți.

Flora închisese ușa după ei mai mult ca să nu intre tot felu de insecte sburătoare, dintre care unele sunt foarte periculoase, înțepătura lor dând friguri rele.

Le-ar fi atras lumina lumânărilor aprinse care erau cu un far în bezna de afară.

Grupul cercetașilor, cu Ureche-Fină ședea în mijlocul câmpiei, ascultând cu voluptate amestecattă o ușoară îngrijorare, miile de zgomote din jurul lor, care se împreunau într'o sălbatecă și ciudată simfonie măreață.

Dela cricăitul greerilor ascunși prin frunze, orăcăitul monstruoaselor fălci ale crocodililor care se băteau în apă, până la țipătul îndepărtat al felinelor din păduri și la mioălăitul fiorosului jaguar sau puma, toate arătau intensa viață care începe odată cu apusul soarelui și care durează până când astrul zilei își arată iarăș geana roșie la orizont.

Prin apropiere fosneau în iarbă insectele fosforescente, cu lumina lor verde, rece, ireală.

Cercetașii ședeau nemișcați, vrăjiți de splendoarea din jurul lor, așteptând ca Flora să le dea un semnal că masa e gata.

Deodată, o fâlfâire domoală, ca a unui fular negru de mătase purtat de vânt trecu pe lângă figura lui Marius.

Instinctiv acesta făcu un gest de apărare si isbi într'o vietate înaripată care dispăru în noapte.

— Ce o fi asta ?

Ureche Fină spuse :

— E marele vampir de noapte !

„A simțit sângele cald de om sub pielea noastră și dacă cineva ar fi adormit, l'ar răcori cu fâlfâitura aripelor sale, adâncidu-l în letargie.

„Apoi s'ar fi apropiat binișor și o tăetură făcută cu dinții săi ascuțiți ca niște pumnale ar fi deschis o arteră sau vre-o vână și ar fi sorbit cu nesaț sângele cald...

„A doua zi nenorocitul căruia i s'a luat o mare cantitate de sânge destul de mare, se scoală extenuat, abia se ține pe picioare și cade repede pradă frigurilor galbene care ucide mai rău ca glonțul.

— Ar fi interesant de prins o asemenea vietate ! — zise Marius.

— Ziua, cu trupul îngreuiat de marea cantitate de sânge pe care a supt-o peste noapte, dela orice le de animal a avut prilejul, vampirul pe care noi îl numim „Kitu" se agață cu picioarele de o cracă bine ascunsă într'un pom, și, cu capul în jos, ca un sac atârnat, doarme netulburat de nimeni, confundându-se până într'atâta cu trunchiul copacului, încât nici un animal nu-l observă, iar cele mai multe animale de pradă disprețuiesc un asemenea vânat.

Vorbeau în noapte despre acest animal fantastic pe care îl cunoșteau din citite și care se bucura de o faimă sinistră în toată Brazilia.

Se auzi vocea clară a Florei care îi chemau înăuntru, la masă.

Se înțelege că se grăbiră să facă cinste mesei.

Se așezară cu toții în jurul mesei și Flora le servi un meniu copios chiar dacă nu era din cale afară de variat.

—Mii de pipe ! — zicea veselul Marius — când vom fi isprăvit să deslegăm misterul aventurilor domnului Pietro Durtal, ne vom ocupa puțin și de ale noastre !

„Eu cred că vor fi foarte interesante !

— Cred că nu vom zăbovi să ne reluăm firul oare cum întrerupt al isprăvilor noastre — adăugă Raimondo.

„Piroga cea mare va fi gata într'o zi sau două.

— Șefii mei albi au lucrat mult și cu spor în timpul lipsei mele — zise Ureche Fină.

— Da ! Asta așa este ! S'a lucrat serios — conchise Jean Bart. Masa fu înveselită, ca de obicei de glumele neastâm-

păratului Marius care făcea să râdă pe Flora până la lacrămi și pe Zomba să se contursioneze ca un șarpe spre și mai marea ilaritat a tuturor celor de față.

Dar după ce isprăviră de mâncat cum cantitatea de alimente compensase prea mult calitatea și cum pe de altă parte, se consumase și ceva băutură tare fabricată de Ureche Fină din fermentația unor fructe, tuturora le era acum somn.

Nimeni nu mai cerea acum să se continue lectura.

Părerea unanimă era că se putea aștepta foarte bine citirea ei până mâine dimineață.

Dar destinul hotărâse altfel: citirea urmării nu trebuia să mai aibă loc.

Și cei trei cercetași n'aveau să-i cunoască sfârșitul.

Un eveniment neașteptat se întâmplă...

Citiți urmarea în fascicula No. 81 a

CELOR TREI CERCETAȘI

care apare Sâmbătă 19 Mai 1934:

Misterul descoperit